

Những Hiểu Lầm

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[18/05/2026 - 01:58 - anhlibrary]

Thì đầu muốn đầu không thì chúng ta phải đồng ý với nhau một chuyện là ở bất cứ đạo tràng nào, pháp hội nào thì cái số Phật tử không học giáo lý nguyên thủy cũng nhiều hơn cái số có học, rồi chưa kể là cái số Phật tử Bắc Truyền, có nguồn gốc Bắc Truyền này cũng đông hơn nguồn gốc Nam Truyền đấy.

Cho nên sáng nay trong lúc nghe bà con tụng kinh, tôi có nói với Sư Cả mình là thuyết pháp nói gì thì nói. Có lẽ mình cũng có dịp mình nhắc lại một số cái điều mà bà con lâu nay hiểu lầm. Ngay cả trong những cái chuyện những cái bài kinh mình hay tụng đọc, nó có những cái vấn đề mà mình cứ hết thế hệ này thế hệ khác cứ truyền khẩu nói cho nhau nghe mà mình không có dịp mình bàn sâu. Vô chùa nghe pháp mấy chục năm mà có mấy cái chuyện rất là căn bản lại không biết thì cũng là điều đáng tiếc. Bà con phải đồng ý với tôi chuyện này, là đất nước Việt Nam ấy là cái xứ Nhiệt đới, cây cỏ, hoa trái mà ngon miệng, lành tính chữa bệnh có rất là nhiều, nhưng mà cái kiến thức để mà uống thuốc nam thì bà con có đồng ý với tôi là nó rất là bấp bênh không? Thí dụ như mình nghe đồn là cái trái nhàu nó chữa bệnh đau lưng thí dụ như vậy, rồi mình nói rau má uống cho nó mát thí dụ như vậy.

Nhưng mà có một chuyện là nếu mà bà con mà hơi khách quan chút bà con nghĩ chuyện này bà con thấy mới rung nè. Tôi rời Việt Nam năm tôi 30 tuổi. Tôi là Việt Nam 100%. Tôi cũng có một thời tôi cũng mê thuốc nam, mê thuốc bắc lắm, mà xưa thời xưa khó khăn ấy. Thuốc tây thì gặp chuyện nguy cấp mới uống chứ còn bình thường ở nhà lỡ miệng hay là tiêu chảy thì mình xài toàn thuốc nam không à.

Thí dụ như là cái vỏ măng cụt phơi khô mình ngâm nước sôi mình chữa bệnh tiêu chảy, thì nhai lúc khẩn cấp nhai lá ổi cũng chữa tiêu chảy. Còn khi nào mình nóng, lỡ miệng thì mình uống nước đậu xanh hay là nha đam. Và tôi đã lớn lên 30 năm trời ở Việt Nam tôi quen mấy bài thuốc đó. Tới khi tôi đi xa đó, tôi đi ra bên ngoài tôi mới biết một vài chuyện tôi hơi hết hồn. Đó là các vị biết một cái vị, một cái thang thuốc bắc: Đồ trọng, xuyên khung, thực địa, hoài sơn, câu kỷ, nhân sâm, táo..vân vân. Đó, và mình ra ngoài ngoài thì người ta bắt mạch xong cái người ta cho mình về mình uống. Nhưng mà tôi nói cái này nếu mà vị nào bình tĩnh, ở đây chắc có dân nhà nghề nghe chắc biết. Các vị có biết rằng cái đồ trọng, đồ trọng, đỉnh lăng, thực địa, hoài sơn, câu kỷ đúng là nó có chữa bệnh thiệt, nhưng mà nó ác ở chỗ này, là bên cạnh những cái hóa chất mà nó chữa cái bệnh thận thí dụ vậy, nó cũng có những cái nó phá bệnh gan. Có biết cái đó không ta? Có biết cái đó không? Trong khi thuốc tây nó khác, thuốc tây là người ta là extract có nghĩa là người ta chiết suất. Chiết suất ví dụ như giờ cái lá sả của mình, người ta chỉ lấy đúng cái chất mà cần thôi. Thí dụ như bây giờ cần chữa bệnh nôn mửa đi, người ta chỉ lấy đúng cái chất gì đó ở trong cái cây sả. Còn thí dụ như là cây đậu bắp nó chữa bị táo bón thì người ta chỉ lấy đúng cái chất gì của táo bón của cái cây của cái trái đậu bắp thôi. Họ lấy đúng cái đó họ đem ra làm thuốc tây chứ họ không bắt mình ăn nguyên cái trái đậu bắp để chữa cái bệnh táo bón.

Còn mình, thuốc nam, thuốc bắc mình, để chữa được cái bệnh mà ví dụ bệnh nhức đầu, rối loạn tiền đình hay là thoát vị đĩa đệm gì đó là họ cho mình nguyên một một thang, trong cái thang đó đồng ý nó có những cái dược chất mà nó giúp cho mình chữa cái bệnh đó, nhưng mình uống luôn mấy cái thứ không cần thiết cho cái bệnh đó, có hiểu không? Và thí dụ như người bị sỏi thận thì nên tránh đậu bắp, tránh mồng toi. Bởi vì đậu bắp với mồng toi nó có cái oxalat nó làm cho kích thích, nó làm nuôi lớn cái gì ta? Cái sỏi, mà trong khi đậu bắp với mồng toi thì ăn vô rất là tốt, đó nó ác vậy đó. Cho nên mình cứ quen, mình sống theo lối mòn, mình cứ nghe nói đậu bắp, mồng toi tốt rồi mình cứ cầm đầu mình ăn thôi. Nhưng mà mình không biết rằng là ai được phép ăn và ai không được phép ăn.

Rồi có nhiều cái bài thuốc nam rất là hay nhưng mà đó kỵ cái người tiểu đường, kỵ cái người cao máu, kỵ cái người mà huyết áp thấp, kỵ cái người mà suy thận. Các vị biết cái đó không? Nói vậy hiểu. Thí dụ như có cái bài thuốc chữa sỏi thận rất là tốt mà nó kỵ người bị bao tử. Đó là phen chua

mà mình nhét vô trong cái trái khóm mình nướng thì sôi thậm rất là tốt, nhưng mà nó lại phá bao tử kinh hoàng lắm.

Cho nên trước khi tôi thuyết pháp tôi làm một vòng nó hơi tào lao chút, để cho bà con thấy mình thường sống trong cái lối mòn. Mình sống theo lối mòn mà cái... nói thuyết pháp là phải cho tôi nói thiệt, chứ còn bắt tôi nịnh bà con hoài tôi mệt quá đi. Các vị có nghe mấy cái câu là trâu quen ngõ, chó quen đường không? Tức là chỉ có mấy cái con bốn chân nó mới sống theo lối mòn thôi. Sống không có tư duy, sống không có phản biện chứ còn mình hai chân mà, phải không? Mình hai chân thì mình đâu có cái chuyện mà mình cứ cắm đầu theo cái lối mòn nó rất là nguy hiểm. Thì cái lối mòn ở đây nó có nhiều lắm. Lối mòn trong cái tôn giáo, trong cái tín ngưỡng tôn giáo. Tức là bao nhiêu đời mình đi chùa mình cứ nghe Tăng Ni nói nhiều nói hoài rồi mình cứ thấy cái đó nó hay nhưng mà mình không có phản biện. Rồi trong quan điểm học thuật như là chính trị, tôn giáo, văn hóa, nghệ thuật, đây, mình cứ theo lối mòn, mà ngay cả khoa học, các vị phải đồng ý với tôi, khoa học mà cứ dậm chân lối mòn, đi không có xa phải không ta? khoa học, toán lý hóa mà cứ dậm chân ở lối mòn là không được. Nó phải có những cái bước mà trong nước gọi là bút phá, đột phá, chứ còn đi theo lối mòn đi là không được.

Các vị có thể nói với tôi, các vị nói là chư Phật ba đời đó, chư Phật ba đời 10 phương thì có một cái đường lối tu hành giải thoát giống nhau. Đúng, cái đó đúng. Nhưng mà có chuyện quý vị phải hiểu, giống là giống sao? Cái tinh thần giống, lý tưởng giống, mục đích cứu cánh giống. Nhưng mà các vị phải đồng ý là cái khuynh hướng, cái tâm tư của mỗi vị nó có điểm khác chứ.

Sao mà Phật Thích Ca với Phật Ca Diếp, Phật Di Lạc giống nhau 100% như ba cái giọt nước được, nghe kịp không? Bằng chứng mình thấy khi mà đắc đạo rồi đó, cái tuổi thọ, rồi cái thân tướng, chiều cao, hào quang của mấy vị nó cũng khác nhau. Giống như giống cái gì? Tất nhiên 32 hảo tướng giống, đúng. Cái thần thông, trí tuệ, từ bi giống, những cái giống căn bản chứ còn mà ba cái râu ria làm sao giống nhau cho được. Vì sao vậy? Vì mỗi một cá nhân là một cá thể pháp giới, luôn luôn gắn liền với những dấu ấn cá nhân mà mình mang theo mình suốt cả một cái dòng sanh tử thâm thẳm. Các vị có nghe tôi nói kịp không?

Tôi ví dụ nha. Như trước mặt tôi cái ông không tóc này nè, ông là người rất là mát mẻ nhưng mà ông làm biếng học. Ông rất là hào sảng, rất là rộng rãi, rất là mát mẻ, rất là dễ thương, rất là dễ gần, nhưng mà ông là người làm biếng học. Ông thích bỏ thí, phục vụ thôi. Còn cái cô này đó là rất là thích học giáo lý, rất là thích ngồi thiền nhưng mà tánh nóng nghe kịp không? Thì hỏi cái dòng luân hồi của hai người này làm sao giống nhau được? Hiểu, nghe kịp không? Sao giống nhau? Rồi cái cách giữ giới của cái người hào sảng nó cũng khác với cái người mà xài kỹ.

Cái cách bỏ thí của cái ông mà hào sảng nó khác của cái bà xài kỹ. Có hiểu chữ xài kỹ không?

Đừng có bắt tôi dịch tiếng Việt chứ. Xài kỹ, nó khổ vậy đó. Rồi cái cách giữ giới cũng vậy, nó khác nhau. Cái bà này nè, cái bà áo bông này nè, bà giữ giới sát sinh là bởi vì sao ta? Là vì bà sợ cái quả sát sinh. Bà sợ sanh ra là bệnh tật nè, dị tướng nè, rồi yếu thọ nè. Bà sợ mấy cái đó cho nên bà giữ giới sát sinh. Còn cái ông kia ông giữ giới sát sinh là vì ông thương, ông không có đành lòng mà đập con chuột, đập con gián nó chết. Ông thấy nó dẫy tê tê. Ông không có đành. Một người giữ giới là vì mình, vì mình sợ mình bị cái này, bị cái kia. Còn có người giữ giới là vì thương cái đối tượng đó. Có hiểu tôi nói không? đó, nó khác nhau. Nó khác nhau dữ lắm. Chỉ riêng cái chuyện giữ giới thôi. Rồi bỏ thí cũng vậy. Nó có bao nhiêu là lý do. Có người bỏ thí là vì thương người, thấy người ta khổ mình thương. Có người bỏ thí là mong kiếp sao mình được giàu, có không? Rồi chưa kể bỏ thí cầu danh, cầu lợi, bỏ thí cho người ta thấy.

Tôi bên Mỹ tôi biết cái chuyện này, là cái thùng phước điền này nè, toàn là bạc các không. Bởi vì khi mình nhét, đâu ai thấy đâu, mà cúng trước mặt bá quan thì mình mới cúng nhiều được. Cho nên có một lần đó có một cái trận lốc nó cuốn nguyên một cái xe tiền lên thiên đường, Thánh Peter ra lượm hết mấy cái tờ một đồng cho lên thiên đường. Còn mấy cái tờ 100, 50 thì Thánh đẩy xuống mặt đất trở lại. Thì mấy cái tờ 100 đó nói rằng ở dưới trần tụi con có giá lắm mà sao lên thiên đường lại chề. Cái Thánh nói vô nhà thờ toàn tiền lẻ không. Chỉ có tiền lẻ mới đi chùa với đi nhà thờ cho nên nó đáng được lên thiên đường. Thấy chưa? mà tôi Mỹ tôi biết chuyện động trời nữa, để cái thùng đó, bà con cúng toàn bạc các không, vậy chứ chùa mà tổ chức ba cái buổi mà gây quỹ đó, gây quỹ bên bên, gây quỹ vui lắm, Việt Nam không có, bên bên gây quỹ là quý Thầy đem ra... quý Thầy,

chư Tăng Ni với Phật tử đem ở trong nhà có cái gì đem ra hết, đem lại cái tượng Phật này nè, rồi đem lại cái chuông, xâu chuỗi, cái mõ, rồi mấy cái khăn choàng Ấn Độ, rồi có mấy bức tượng Quan Âm, tượng Di Lạc tùm lum hết. Thì mỗi cái tượng vậy được ban tổ chức họ giới thiệu hoành tráng lắm. Cái khăn choàng này là từng được Đức Đạt Lai Lạt Ma chạm tay. Giá khởi điểm là 500 đô. Bàn tay vàng nào đưa lên mỗi lần đưa như vậy đó thì cái giá nó đội lên là 200 đô. Hiểu không? Ví dụ như cái giá khởi điểm của cái khăn này nó là 500 mà chỉ cần có một bàn tay giơ lên là nó thành 700. Cái bà kia mới giơ lên phát nữa thành là 900, rồi 1100, 1300, 1500, 1700 nghe kịp không? mà thường mấy cái vụ đó bàn tay vàng nhiều lắm. Tại vì sao? Vì chủ tiệm nail nè, chủ nhà hàng nè, đi văn phòng luật sư nè, phòng mạch bác sĩ nè, mấy cái tay nó dơ đặng cho nguyên một rừng người nó thấy. Còn cái kiểu mà cúng, mà cúng không ai thấy người ta cũng ít lắm. Cho nên mình thấy bố thí nó có nhiều lý do lắm chứ không phải là chỉ có một. Nghe kịp không? Bởi nên tôi hay nói tu hành, bố thí đó nó có hai kiểu là thả chim, với thả điều nhớ không? Thả chim là mình buông ra với cái lòng buông bỏ, nhưng mà kiểu thả điều mang tiếng là thả nhưng mà còn cái cọng dây, tôi hay nói hoài chuyện đó, thì nó có cái hiểu lầm có rất là nhiều cái hiểu lầm mà sáng nay trong bài giảng này tôi đem toàn là mấy cái hiểu lầm ra không.

1/ Cái hiểu lầm đầu tiên là cho rằng phải có, phải có cái người, phải có cái con người nào đó, phải có một cái cá nhân nào đó thì mới có người, mới có cái chủ thể để mà bố thí, để mà làm tội, làm ác rồi hưởng phước, hưởng họa.

Rất là nhiều người hiểu lầm cái đó. Họ nói rằng kinh Phật dạy là mọi thứ là vô ngã. Không có tôi, không có của tôi. Cái thân tâm này, cái hồn, cái xác này, cái khối tâm và vật này là chỉ là một khối tổng hợp của các thành tố rời rạc. Như vậy thì ai là người làm tội, ai là người làm phước? Hiểu không? Có nhiều người họ thắc mắc cái đó, họ không chịu, họ nói là nhà Phật dạy là có nhân quả báo ứng, họ hiểu, họ tin mà nhà Phật dạy rằng mọi thứ đó là vô ngã, không có tôi, không có ta, họ cũng tin nhưng họ không có thể nào họ ráp hai cái đó lại với nhau. Họ nói nếu là vô ngã thì ai mà làm tội, ai làm phước, ai hưởng phước, ai chịu khổ. Mà tại sao một chuyện rất là đơn giản mà họ không hiểu. Mỗi cá thể chúng sanh là một cái trái lựu. Trong một trái lựu nó có nhiều cái hạt. Trong đó có thiện, ác, buồn, vui, sướng, khổ, tốt, xấu, thích, ghét. Nguyên một cái trái lựu như vậy. Nghe kịp không? Thì mình chỉ là một khối tổng hợp của nhiều thứ rời rạc thôi. Nhưng mà nó gom lại thành ra một trái lựu. Thì cái trái lựu này nè, nó tạo ra các công đức, các tội lỗi. Thì đời sau sanh ra đó? Khi mà kiếp này mà mình tắt thở rồi thì cái trái lựu này nó tiêu. Nhưng mà cái trái lựu này nó tạo ra nhiều cái trái lựu khác trong tương lai. Nghe kịp không? Có nghĩa là từ cái thiện ác đời này nè mình mới sanh ra là một cái con người nào đó sướng, khổ sao đó, thông minh ngu khờ gì đó không biết. Rồi hết cái kiếp đó thì cái quả ác, quả thiện mà đời trước nó tiếp tục nó tạo ra thêm một trái lựu khác. Một lần nó tạo được một trái thôi nha. Mà nó tiếp nối, tiếp nối, nghe cho kỹ nè. Cái sau, cái trái lựu sau không phải là trái lựu trước. Nhớ nha. Không phải, nó chỉ là cái kết quả được tạo ra từ cái trái lựu trước thôi. Đó, hiểu, bây giờ hiểu chưa? Bây giờ tôi hỏi bà con nè, trên đời này đâu có cái gì gọi là chiếc xe? Không có, không có cái nhà máy nào mà nó tạo ra chiếc xe hết. Tôi bảo đảm không có, mà nó tạo ra các linh kiện, các phụ tùng thôi, chứ không có nhà máy nào tạo ra. Thí dụ mình nói là Yodha hay là Mercedes hay là Lexus hay là Maybach, Roll Royce mình nghe cho sang chứ thật ra là nó làm toàn là phụ tùng. Cái khâu mà làm các phụ tùng là một cái khâu riêng, rồi mấy cái anh lắp ráp là cái anh riêng, rồi cái anh mà chạy thử, rồi đem ra chào hàng ở mấy cái showroom là riêng, có đúng không hả? Chứ đâu phải là... thí dụ như sáng nay có người trong nhóm này cho tôi cái chăn, cái chăn mới tinh. Cái tôi cầm lên tôi nói thôi nắng tốt cô rảnh cô đem ra cô vò giùm tôi cô phơi luôn. Cô có biết tại sao phải vò không? là vì từ cái lúc mà miếng vải đó được dệt, nhuộm, dệt nhuộm, rồi sấy, rồi đem ra là chề tác làm thành phẩm, rồi đóng cái dán nhãn, mặc, thương hiệu lên, rồi nó di chuyển xe dịch qua các cái nhà kho, rồi đem ra các cái chỗ trưng bày, rồi các cái tiệm tùng quán xá để bán, ông đi qua, bà đi lại sờ rầm, ve vuốt, rút lên, rút xuống cho tới hôm nay mình đem được về nhà nó qua tới 1001 cái bàn tay và chưa hề giặt bao giờ. Và hôm nay mình có được cái mền mình đắp là mình phải biết nó đi qua một cái lộ trình kinh khủng lắm, chẳng hạn như nếu các vị biết cái này quý vị biết thấy rung nè, cái viên kim cương mà trên người của chúng ta đó, chúng ta đeo đó, các vị biết nó nhuộm máu các vị biết không, biết cái đó mới thấy khiếp, chứ không phải khơi khơi mà từ dưới đất đào lên cái viên kim cương mà có các cạnh mà lấp

lánh không có, cái viên kim cương thô nó xấu dữ lắm. Kim cương thô nó xấu lắm. Giống như vàng mà vàng khoáng, vàng mà vàng quặng nó xấu quắc à. Phải đem lên nấu lại, rồi tinh lọc nó rồi mới chế tác. Phải thêm cái gì vào, thêm bạc, thêm pladium, thêm cái gì vào đó để thành ra vàng 18 nghe kịp không? Rồi từ vàng 18 mới chế xuất thành nữ trang được. Chứ còn vàng nguyên chất, vàng mà vàng bốn số 9 nó xấu quắc à, nhiều lắm là nó đập thành khối, thành cây thoi.

Thí dụ như bên Thụy Sĩ, vàng nguyên chất họ có thể đập thành một khối 1kg, nửa kg hay là 1 ounce là khoảng tầm tầm 28g. Còn vàng của bên mình là 26,6 cây là 1kg, thí dụ như vậy. Mà để ra được cái cục vàng mình cầm là nó đi qua nhiều cái công đoạn lắm. Ở đây cũng vậy, được gọi là một con người là nó phải là sự cộng ghép của bao nhiêu thứ trong đó nó mới ra được con người. Nghe kịp không? Thì với những cộng ghép đó từ tinh thần tới vật chất nó làm nên cái gọi là con người và cái khối tổng hợp này nè nó mới làm các cái chuyện thiện ác. Và cái thiện ác đó nó mới tiếp tục nó tạo ra những cái khối tổng hợp của đời sau, đời sau, đời sau nghe kịp chưa? Như vậy thì cái khối tổng hợp này nó tạo ra nghiệp thiện ác và những nghiệp thiện ác này nó tiếp tục nó tạo ra những cái khối sướng khổ, buồn vui của đời sau. Đó cho nên phải hiểu được cái lý vô ngã là sao? mà lý báo ứng là sao? Nhiều cái hiểu lầm lạ lắm.

2/ Cái hiểu lầm nữa là trong Phật tử mình nè đang lưu truyền, lan truyền, lan tỏa hai cái nhận thức chổng trái và mâu thuẫn nhau thế này.

Nhóm một cho rằng đó là mình tu là mình không có chấp, mình tu mình không có mình bỏ thí là mình cho ra, mình không có cần không có nên dính mắc trong cái bỏ thí đó. Cái chữ dính mắc ở đây nó phải định nghĩa lại. Dính mắc nghĩa là gì? cho rằng tôi đang bỏ thí, tôi hay, tôi giỏi, tôi hào sảng, tôi từ tâm, tôi có đạo tâm. Tôi nè, hơn mấy đứa còn lại, mấy đứa mà họ không có bỏ thí nhiều bằng tôi. Tôi nè, bỏ thí kiếp sau tôi sanh ra, tôi giàu nè, tôi đẹp nè, tôi khỏe nè, thông minh nè. Đây, thì cái bỏ thí mà với cái tâm niệm như vậy là vẫn tốt nhưng mà không phải là tốt nhất. Bởi vì sao gọi là tốt? Là bởi vì bỏ thí mà có biết đến cái quả báo của nó còn hơn là bỏ thí của cái người không có tin báo ứng. Yeah. Vẫn tốt hơn chứ. Nhưng mà nó là hàng nó tốt nhưng mà nó vẫn chưa phải là số một. Cái số một là vậy nè. Bỏ thí trong kinh nói bỏ thí số một là sao? bỏ thí với cái Tâm nguyện mong rằng do cái công đức này nè, sớm chấm dứt không còn sanh tử nữa. Thứ hai, với cái hành động bỏ thí này nè, tôi mài mòn cái lòng bủn xỉn, cái lòng ích kỷ, nhiều đời cứ hay vợ vét, quơ quào, tích lũy. Đó, bây giờ tôi bỏ thí, tôi mong cho cái lòng mà tư lợi ích kỷ đó nó mòn dần, mòn dần. Cứ mỗi lần tôi cho ra một chén gạo hay là một viên thuốc, một tô cơm, một trái chuối, một củ khoai, cứ mỗi lần tôi cho tôi mong là cái phiền não tôi nó mòn dần, mòn dần để sớm chấm dứt sanh tử. Thì cái bỏ thí đó, cái bỏ thí bằng Tâm niệm mà như vậy vẫn rất...không phải rất mà là tốt, rất là tốt.

Cái đó, cái bỏ thí gọi là bỏ thí Ba mật chứ đừng bắt chước người ta nghe nói là bỏ thí Tâm không có chấp, cứ cho ra không nghĩ gì hết, cho ra không nghĩ gì hết thì nó giống như là bỏ tiền mà bỏ tiền ra mà đầu tư có mục đích và đầu tư mạo hiểm có phân biệt ra hai cái này không? đầu tư mạo hiểm và đầu tư có mục đích. Đầu tư mạo hiểm là thí dụ như nghe ai nó kêu mua hùn đất ở Cần Giờ, ở Củ Chi thì mình cũng nhảy vô mình hùng mà cái đầu mình dốt đặc mình không biết gì về địa ốc không biết gì về kinh tế thương mại mình không biết gì hết, mình cứ nghe hùn, chạy quảng vô hùn đó gọi là đầu tư mạo hiểm. Còn cái đầu tư mà khôn ngoan là mình phải có kiến thức, mình chơi stock, chơi chứng khoán, chơi đầu tư địa ốc, đầu tư vô mấy cái mặt hàng nóng của thị trường thì bắt buộc mình phải có kiến thức ở trong lĩnh vực đó. Thì cái đầu tư này được gọi là đầu tư khôn ngoan. Thì làm phước cũng vậy, đừng có bắt...hồi này là tôi đang giải thích về cái tinh thần vô ngã và một cái lý báo ứng, nghiệp lý báo ứng. Bây giờ cái tiếp theo là tôi đem nói tiếp cái hiểu lầm cho rằng làm phước không nên nguyện. Đó là sai. Làm phước phải nguyện. Nhưng mà tôi kể câu chuyện này các vị nghe các vị hiểu nè.

Có một cái ông đó ông để bát cúng dường chén cơm cho một vị Phật Độc giác. Ông nguyện như thế này. Do cái phước này nè, con nguyện đạt được cái quả vị giải thoát. Con mong có một ngày con không còn gì để nguyện nữa. Có hiểu không? Vậy hãy còn nguyện đó là còn luân hồi đó. Thay vì ông nguyện là được cái này được kia, ông nguyện rất đơn giản. Con bỏ thí cái này con chỉ nguyện có một ngày con không cần thềm nguyện cái gì nữa, xong chưa?

Hoặc là trong cái buổi lễ trà tỳ hoá táng Thế Tôn thì có cái bà cư sĩ đó bà tới bà đeo nguyên một cái bộ nữ trang rất là đắt tiền, bà đem bà phát mại. Phát mại là cái gì ta? Nói nôm na đi giống như đấu

giá vậy đó. Có nghĩa là ai mà cần thích cái này thì cứ cho tiền lại rồi ban tổ chức lấy cái tiền đó để mua trầm, mua hoa đề mà cúng dường cho cái lễ đó. Bà đẹp lắm. Bà đẹp mà bà giàu lắm. Trong Kinh nói cả xứ Ấn Độ thời đó, nó chia thành 16 cái quốc gia Ấn Độ, vì nguyên Ấn Độ nó rộng hơn Châu Âu mà. Thì 16 quốc gia mà chỉ có hai người sở hữu cái bộ nữ trang đó là bà Visakha và cái bà đó thôi.

Cái bà này, bà là bà tướng quân phu nhân Bandhula. Bà đem nguyên cái bộ nữ trang này ra bà cúng, mà bà nguyện sao, mà bà nguyện vui lắm. Cả đời này con cứ ngỡ là con đẹp là nhờ cái này. Hôm nay con cúng dường lần cuối cùng cho Thế Tôn toàn bộ cái số nữ trang này, con nguyện đời đời sanh ra không cần tới nó mà vẫn đẹp. Đẹp hồn và đẹp xác.

Đó người ta nguyện đó. Người ta nguyện đấy, nguyện rất là thông minh. Con nguyện đời đời con sanh ra con không cần dùng ba cái thứ yêu quái này nữa mà vẫn đẹp. Nhìn vào nó vẫn lấp lánh như có kim cương. Nhìn vào vẫn lấp lánh như có vàng, nhìn vào vẫn nòng nân, chói bóng như có phấn và có son loại một. Tức là nói rằng là phước không nguyện là sai. Phải có nguyện chứ. Bởi vì sao? Vì mình tin. Mình tin là có nhân quả báo ứng. Và thứ hai là làm gì thì làm. Các vị phải đồng ý với tôi một chuyện. Giàu đó có nhiều kiểu giàu, giỏi có nhiều kiểu giỏi đúng không? Có không? Có nhiều kiểu giàu tôi nhìn tôi không ham. Mà có nhiều cái kiểu nghèo tôi nhìn tôi lại thích. Chúng tôi là nghèo nó cũng có nhiều kiểu nghèo, mà giàu cũng có nhiều kiểu giàu. Mà ở đâu nó ra cái đó là do tiền kiếp làm phước có nguyện hay không. Trong kinh các vị coi lại Kalama đó.

- Bồ thí đó mà bằng tâm trạng nào thì đời sau sanh ra có nhiều quyền thuộc.

- Bồ thí bằng tâm trạng nào, đời sau sanh ra có nhiều trí tuệ.

- Bồ thí bằng tâm trạng nào, thì sanh ra vừa giàu sang mà có nhiều cái ảnh hưởng quần chúng.

Đấy thì mình coi mình thích cái nào mình nguyện cái đó. Thí dụ như Ngài Mahākaccāna hoặc Ngài A Nan hoặc Ngài Rahula nhiều đời, nhiều đời và nhiều đời người ta cũng bồ thí người ta cũng phục vụ Thánh hiền, Thịnh văn, Toàn giác, Độc giác. Nhưng mà mấy vị nó nguyện gì? nguyện lạ lắm.

Quét sân, quét sân phục vụ mà, nguyện đời sau sanh ra con học hành dễ như người ta quét lá vậy đó, đã không? còn mức cái chén cơm mà để bát nguyện đời sau sanh ra đó, trí tuệ con nhiều như cái số hạt cơm ở trong đây vậy đó, còn đi gánh nước cũng nguyện đời sao con sanh ra đó trong cái thùng này bao nhiêu giọt thì cái trí con cũng cỡ đó vậy đó, gánh nước nè, cúng cơm nè, quét lá nè, Rồi quét dọn phòng ốc cũng nguyện, nguyện đời sau sanh ra là cái Tâm của con nó luôn luôn nó sạch như cái phòng này vậy đó. Nó sạch như chỗ con quét. Đừng có chen mấy cái vô minh, u mê, hiểu lầm, ngộ nhận, tà kiến. Hiểu không? Cứ quét mà nguyện như vậy. Hôm nay trong cái cái chánh điện này có bao nhiêu cái rác, bao nhiêu loại rác thì đời sau sanh ra trong đầu của con nó tránh được bấy nhiêu loại rác. Thí dụ như vậy, cho nên phải nguyện chứ. Nhưng mà cái nguyện đó nó được xem là tốt nhất khi mà nó hướng tới cái sự tiến bộ, nó hướng tới sự giải thoát, nó hướng tới sự buông bỏ. Xong chưa? Đó như vậy thì nhớ nha.

Vậy thì cái ngộ nhận thứ hai mà tôi khuyên bà con phải tránh đó là đừng có bắt chước người ta nói rằng tôi bồ thí không cần nguyện là sai. Nguyện mà hướng tới cái mục đích buông bỏ thì nên. Bởi vì chính cái nguyện đó nó định hình. Tôi có ý tôi xài cái chữ định hình và định vị. Định hình và định vị công đức đời sau.

Thí dụ như mình không có nguyện, mình chỉ bồ thí thôi thì chỉ sanh ra chỉ giàu có vu vơ. Nhưng mà nếu có nguyện đời sao sanh ra? Con giàu nhưng mà con được tự do. Con muốn đi chùa, làm phước, bồ thí, học đạo, ngồi thiền không bị cha mẹ làm khó, con cái làm khó, vợ chồng làm khó, công ăn việc làm nó gây khó, phải nguyện cái đó. Bởi cho nên có nhiều người tôi gặp đẹp, giàu, giỏi, chồng cung cực kỳ có điều không được đi chùa bởi vì cung quá.

Có những người giàu đến mức mà chỉ cần đi chùa một ngày là thất thu mấy ngàn đô la. Thế là không dám đi chùa. Có người vừa giàu, vừa đẹp mà sợ bị rám nắng không dám đi dự mấy khóa thiền. Thì nếu giàu và đẹp chỗ đó thì cho em xin, là do cái này (cái đầu) của mình nè. Do cái này của mình đó. Mà trong khi đó tôi gặp rất là nhiều người giàu, đẹp, giỏi mà đi chùa tung tăng, nghinh ngang học đạo, ngồi thiền, nghe pháp muốn làm gì làm. Những cái họ có toàn là hỗ trợ cho đời sống họ được dễ dàng hơn. Còn mình không có nguyện thì những cái mình có nó trở thành ra là cái sợi dây ràng buộc mình. Tin tôi đi, tin tôi cái chuyện đó đi. Đừng có tưởng là có nhiều là hay. Có nhiều cái người có nhiều chỉ có hại thôi.

Các vị còn nghe tôi nói nhớ chuyện con rít không? Nguyên một cái đám ăn nhậu mà tới lúc mà cần mua đồ ăn kêu một cử một con đi mua thì cử ngay con rít, bị nghĩ con rít chân nhiều đi nhanh, mà tới lúc 3 tiếng đồng hồ sau vô thấy nó đang mang vớ, có nghĩa là chân nhiều chỉ để làm phiền thôi. Có nhiều người, nghe cho kỹ bài giảng này, hãy cẩn thận tu hành là phải bớt ác, thêm thiện nhưng thêm thiện mà không có cái này (cái đầu) nè thì cái thiện đó nó trở thành ra cái chướng ngại, trở ngại, thành gánh nặng. Nghe cái này quan trọng nè. Đi biển phải đem theo nước ngọt đúng không? Mà đem ít quá thì không đủ, mà đem nhiều quá thì chìm. Cái đó quan trọng lắm. Rất là quan trọng. Nấu ăn không thể thiếu mắm, muối, đường, tiêu, ớt, tỏi. Nhưng mà nó nhiều quá cũng không xong. Thiếu là dứt khoát là không rồi đó. Nhưng mà dọng cho một tô muối là sai, một tô đường là sai, một nắm ớt là sai. Đời sống nó là một cái sự cân bằng, một sự cân đối.

Các vị có chơi bonsai, chơi cây cảnh các vị thấy, dầu một hòn đá nhỏ xíu thì cái tỷ lệ giữa cái chậu và cái hòn đá trên đó nó phải tương ứng, nó phải tỉ lệ vàng. Có hiểu cái đó không? Và cái cây, cái khối đá đó nó cao bao nhiêu thì cái cây mà ghép lên đó nó phải là tỷ lệ vàng. Xong chưa ta? Cái chiều cao của cái cây nó phải tỉ lệ với cái cục đá đó, chưa hết. Phải lựa cái cây nào mà cái lá của nó phải OK, chứ còn mà cái hòn giả sơn cao 1m mà quý vị quất cái lá bằng lên đó là quý vị coi nó kỳ dữ lắm phải không ta? Cho nên cái mình sống là mình cân cân đối. Thiêu thì dĩ nhiên nó không bằng đủ nhưng mà nhiều là tốt nhưng mà dư là không nên. Có hiểu được cái này không? Và chưa hết, nhiều, đủ nhưng phải cân đối. Cân đối là sao? Trong kinh nói công đức của mình nó phải chia đều ra ba thứ đó là vật, đức, trí.

- Phước vật. Tức là đời đời luân hồi đó, là cái vấn đề mà vật chất của mình, đời sống vật chất phải ổn, chứ còn nó nghèo quá cái khó nó bó cái khôn. Có không? Nó thông minh quá mà nó nghèo quá, nó cứ muông nước mắm với củ tỏi mà nó tính, nó đếm riết cái đầu nó bị bị khờ đi. Rồi phước đức là cũng phải có sức khỏe, phải có quan hệ tốt với xã hội, được người ta thương bản thân thì khỏe mạnh mà đối với thiên hạ cũng được người ta thương, đúng ra phước đức nó mệnh mông lắm, đúng ra phước đức thì phải kể cuối cùng mới đúng. Phước vật là cái điều kiện vật chất.

- Phước trí là sanh ra phải có cái này (cái đầu) tốt, phải biết phản biện, phải biết tư duy, phải biết nghi ngờ con đường dưới chân, phải biết chọn lọc cái gì nên, cái gì không nên. Đi ngã nào trước ngã ba cuộc đời và ngã ba lòng. Có biết ba ngã ba đó không? Ngã ba đời là những hoàn cảnh, còn ngã ba lòng là những phân vân của mình. Mà cái thằng cha trí tuệ là cái thằng cha mà đi gặp hai ngã ba này giá tinh bơ. Còn cái thứ mà thiếu cái này (cái đầu) nè, gặp ngã ba lòng, ngã ba đời là chỉ có nước cần lưỡi thôi. Nhớ ha.

- Phước đức là tất cả cái gì nằm ngoài vật và trí thì gọi là phước đức. Thí dụ như nhan sắc nè, sức khỏe nè, tình cảm nè, quan hệ xã hội nè, tiền tằm nè, uy tín, bla bla, vân vân. Tất cả những đó gom chung lại là phước đức. Thì mình, đời sống mình phải điều chỉnh cho nó cân đối ba cái đó.

Dục tri tiền thế nhân, kim thân thọ giả thị,

Dục tri lai thế quả, kim thân tác giả thị.

Muốn biết đời xưa mình làm sao thì mình nhìn kiếp này mình đang ra sao. Mà muốn biết kiếp sau mình ra sao thì mình bây giờ mình đang ra sao. Chúng ta hoàn toàn có thể làm chủ được mình. Bà con còn nhớ tôi nói người tu hành đang hoang là người làm chủ được không gian và thời gian. Còn nhớ không

- Làm chủ không gian là sao? Hoàn cảnh nào cũng tu được hết. Trên rừng vẫn ngồi thiền, về phố vẫn ngồi thiền. Thác, suối, sông hồ ở đâu cũng ngồi thiền. Đó gọi là làm chủ không gian.

- Còn làm chủ thời gian là sao? Không hoang phí một phút giây nào hết. Đó là làm chủ thời gian. Xong chưa? Còn nữa. Làm chủ thời gian là không hoang phí một phút giây nào hết. Phút giây nào mình cũng biến nó thành công đức hết. Ăn bằng chánh niệm, đi toilet bằng chánh niệm, đánh răng bằng chánh niệm, cầm lên để xuống bằng chánh niệm, mở cửa, đóng cửa bằng chánh niệm, không hoang phí một phút giây nào hết. Đó gọi là làm chủ thời gian.

Nhưng mà còn cái nữa, ngay mỗi phút giây hiện tại, nghe cho kỹ, nếu mỗi phút giây hiện tại ta sống thiện thì ngày hôm qua ta có một tương lai tốt. Đúng không? Cái đó đúng hay sai? Nếu ngay bây giờ mà tôi sống thiện có nghĩa là hôm qua tôi có một tương lai tốt. Và nếu ngay bây giờ tôi sống thiện thì ngày mai tôi có một quá khứ tốt.

Nguyên một rừng người không hiểu hả? Nếu ngay bây giờ mà tôi sống thiện thì hôm qua đó tôi có một tương lai tốt và ngày mai tôi có một quá khứ tốt và bây giờ tôi có một hiện tại tốt. Như vậy là tôi làm chủ thời gian phải không? xưa giờ mình nghe nói tới quá khứ, hiện tại là mình nó chết cha rồi là quá khứ, ngày mai mình đâu có đặng đặng, đặng đặng chứ, đặng, cứ sống tốt hiện tại cho tôi, khi mà anh sống tốt hiện tại có nghĩa là hôm qua anh có một cái tương lai tốt mặc dù hôm qua anh đã không còn nữa nhưng nó vẫn có tương lai tốt. Và ngày mai nó có một cái quá khứ tốt và bây giờ nó có hiện tại tốt. Đây học đạo phải học như vậy đó.

3/ Rồi cái tiếp theo nó quan trọng nè. Toàn là bắt chước người ta nói dốt. Bắt chước nói dốt mà tưởng là hay là học ba mớ nghe cái gì mà quá khứ không truy tìm. Có nghe bài kinh đó chưa? Tu là bỏ quá khứ.

Tu là đừng có tưởng tiếc quá khứ. Đừng rầy rứt tương lai. Tập trung sống hiện tại ngay đây và bây giờ. Ôi nói nghe nó sang nhưng mà họ coi trong kinh Nhất Dạ Hiền của Trung bộ kinh, trong đó nói rõ lắm. Không có khổ Tâm về quá khứ có nghĩa là sao? Đừng nghĩ về chuyện cũ một cách không cần thiết. Đừng nghĩ về tương lai một cách không cần thiết. Hãy sống ngay hiện tại một cách đúng mức, lợi ích và cần thiết. Đó là làm đúng lời Phật chứ không phải là thôi thôi chuyện cũ bỏ qua, quá khứ không truy tìm, quá khứ không truy tìm, sai. Tôi hỏi các vị đời sống hiện tại có phải thiết lập trên nền tảng quá khứ không? Đó. Thí dụ tôi hỏi nè, tới cái ngã ba đó mình quẹo phải hay quẹo trái, cái đó phải là ký ức quá khứ không? Rồi mình gặp cái người đó mình biết người đó là Lan, Cúc, Yến, Đào, biết đó là ba, là má mình cái đó nó phải quá khứ không? Quá khứ chứ. Rồi bây giờ mình trưa nay mình nấu ăn. Trưa nay mình nấu ăn, mình cần kiến thức quá khứ không? không có sao nấu canh chua? Bắt chước nói dốt. Bắt chước quá khứ không cần thiết. Quá khứ nào mà không lợi ích, quá khứ nào mà làm hại mình, quá khứ nào làm cho mình bất thiện, cái hồi ức nào mà làm cho mình bất thiện, cái hồi ức nào mà làm cho mình thụt lùi, cái hồi ức nào làm cho mình đau khổ. Đau khổ nè, thụt lùi nè, bất thiện nè thì những cái hồi ức đó nên bỏ. Còn những cái hồi ức nào nó có lợi mình phải nhớ chứ. Thí dụ như mình học giáo lý có phải là nhớ chuyện quá khứ không? Nhớ chứ. Rồi bây giờ sáng giờ tại sao quý vị quẹo vô chùa Siêu Lý mà không quẹo vô chùa Phật bảo? cũng ký ức phải không? Chứ nếu các vị nói các vị không cần như sáng nay tôi biết giờ bây giờ đang chắc vô tới cái bệnh viện nhiệt đới rồi, phía trước nó có cái tâm thần trước, đây. Cho nên, đừng có bắt chước người ta nói vẹt, nói kết, nói hồng, nói cường là quá khứ phủ nhận, NO, coi kỹ lại Kinh Nhất Dạ Hiền giả, Ngài A Nan, Ngài Mahākaccāna và Đức Phật nói rất rõ, quá khứ không truy tìm ở đây có nghĩa là không có quay lại cái cảnh quá khứ để mà phiền não, để mà đau khổ, những cái hồi ức không có lợi thì hãy bỏ nó đi, coi như nó không có là vì sao? Vì sao? Vì 90% những chuyện buồn trong đời nó chỉ có mặt khi ta nghĩ tới nó, đúng không? Có biết đêm qua tôi ngủ không được. Có biết tại sao không? Cô nói tôi một câu mà về làm cho tôi nhưc đầu, mà khi bà nói đó là cái bà về bà ngủ như con lợn rồi. Tôi đâu có biết bà ngái pho, pho hiểu không? Bà đã quên bà nói cái gì, hiểu tôi nói không? Mà riêng tôi, lấy cái câu mà bà nói mơ hồ, tôi về tôi cứ khổ hoài. Mà nếu mà ngày hôm qua tôi quên là nó yên quá rồi, hiểu tôi nói không?

Nhưng tôi nhớ hoài cái chuyện này nè, là có một cặp vợ chồng sống rất là hạnh phúc 20 năm mà tự nhiên có một ngày kia nàng đòi ly dị, thì tòa ngạc nhiên, bị tòa nghe trình bày lý do tòa rất là ngạc nhiên, bà nói bà buồn vì cái chuyện 20 năm trước, ông tòa nói rất là vô lý, rồi họ hàng hai bên ai cũng ngạc nhiên, bà kể là bà nói hồi 20 năm trước mới cưới nhau được vài tháng thì trong một lần gây lộn thì ông chồng nó nói cái mặt của em như hà mã, mà bà mấy chục năm nay bà không biết cái mặt nó ra sao, mới hôm qua bà đi sờ thú bà biết cái mặt nó xấu quá, thì bà mới giận cái vụ mà nói bà cái mặt như hà mã mà trong khi đó là bà quên rồi nó yên quá rồi, hiểu tôi nói không? cho nên nó có nhiều cái chuyện rất là lạ.

Tôi nhớ cái chuyện Guy de Maupassant của Pháp, có một buổi chiều vùng nông thôn Pháp cái ông Paul này nè, ông qua gõ cửa bà hàng xóm. Thì bà hàng xóm ra mở cửa thì ông mới nói, mới hỏi bà chứ tôi với bà quen nhau mấy năm rồi. Cái bà kia bà ngạc nhiên, bà hỏi mà chuyện gì? chuyện gì mà nay ông khùng hả, tôi với ông nhỏ lớn là thanh mai, trúc mã chơi trong cái xóm này, chắc cũng 60 năm mà chuyện gì? Hồi đó bà biết tôi thương bà không? cái bà cười cười bà nói biết mà sao? giờ ông có vợ, tôi có chồng đừng có bậy bạ nha. Không, nhưng bà biết tôi thương bà? nói biết. Rồi hỏi vậy chứ bà nhớ cái buổi chiều mà tôi với bà mà đem sữa cho bà ngoại bà, đi ngang cái đồng sau

làng, nhớ rồi sao? rồi cái hai đứa chạy sao tôi té, tôi đè lên người bà, bà nhớ không? nói nhớ, bà biết tôi muốn hun mà bà không? bà hơi đỏ mặt, rồi sao? mà ông đâu có hun, ừ, nhưng mà nếu tôi hun mà bà có cho không? bà nói đồ quý nè cho sao không cho, cái ông đứng ông nói bậy thiệt, hỏi đó sao nhất dữ vậy ta, rồi ông chào bà ông đi về. Cái chuyện đó là một câu chuyện ngắn thôi, thì dĩ nhiên từng người trong đây nghe câu chuyện đó thì mỗi người hiểu một cách, nhưng mà riêng tôi, thì tôi nghe câu chuyện đó, tôi đọc câu chuyện đó tôi thấy nó rất là Phật pháp ở chỗ này, là thì ra đó đời sống của mình nếu mà ngay hiện tại mà mình không có nỗ lực thì toàn bộ đời sống mình cái chất liệu làm nên đời sống toàn là cái chuyện vớ vẩn của quá khứ và tương lai có đúng không? ông thì ông quay lại một cuộc tình 60 năm trước, mà nếu mà ông quên thì nó nó có hay không? Nó là con zero, 60 năm mà chả tha nó tới bây giờ. Nghe kịp không?

Các vị còn nhớ bên Nhật có cái chuyện mà hai huynh đệ mà đi ngang một cái vũng sinh rồi có cô gái mặc kimono cô qua không có được. Có nhớ chuyện đó không? Rồi cái ông sư huynh ông thấy, ông mới xúc cổ đem qua rồi ông bỏ đó rồi ông đi, mà ông sư đệ ông cứ lặn tẩn hoài ông cứ bực mình sư huynh phạm giới, ông sư huynh nói phạm giới gì? đó thì sư huynh hốt cổ đem qua thì ông sư huynh nói sư huynh đã bỏ cổ ở đó rồi, cái người phạm là sư đệ đó, sư đệ công cổ từ đó lại tới đây, OK, cái chuyện này mà đám antifan là nó chống tôi chết, cái chuyện này chuyện triết học, chuyện triết học, chứ không có nên ôm chuyện này hiểu theo kiểu mà a,b,c, cái ý người ta muốn nói thế này. Xấu tốt chưa biết nhưng mà đưa nào mà giữ trong đây (trong đầu) nó quá lâu thì không nên. Cái chuyện này antifan chửi nè.

Trong kinh nói: “sám kỳ tiền khiên, hối kỳ hậu quả”. Khi mình làm cái chuyện gì bậy thì mình nên xác định cái chuyện vừa rồi đó là chuyện bậy và tự nhủ lòng mình sẽ không tái phạm. Đó gọi là sám tiền khiên. Có nghĩa là coi lại, xác định cái chuyện cũ là lỗi, mà hối hậu quả có nghĩa là tự xác định sẽ không làm chuyện đó trong tương lai. Nghe kịp không? Mà hai cái này là tích cực hay tiêu cực? Tích cực chứ.

Xác định được chuyện bậy vừa rồi là bậy, rồi tiếp theo trong tương lai không nên tái hiện, tái phạm nữa lại cũng là chuyện tích cực. Đó gọi là Sám tiền khiên mà hối hậu quả, nhưng mà mình làm chuyện bậy xong mà mình lại cứ rầy rứt, rầy rứt khổ tâm rồi cứ trời ơi nó... mới có bà hỏi tôi phá thai rồi...tôi nói trời cô ơi, cô phá nó, nó đi đầu thai 18 kiếp rồi, tôi không có khích lệ cô phá thai nhưng mà đã lỡ rồi thì thôi cho nó qua luôn nghe kịp không? Chứ bây giờ cô rầy rứt rồi cô có cứu được nó hay không? mà chỉ khổ tâm, bây giờ cô cứ tập trung cô làm thiện giùm cho tôi. Cô cứ hồi hướng cho nó, cô rải tâm từ cho vô lượng chúng sinh giùm tôi cho tôi nhờ nha. Chứ còn cái mà cô ăn rồi mà cô không có làm gì cứ mặt ừ mày chao mà cứ ngồi buồn và cứ rầy rứt rồi nó không đi về đâu hết nhớ nha, nhớ. Đó lại cái hiểu lầm của mình nữa.

Rồi cái quá khứ không truy tầm cũng vậy, là mình phải, mình phải sống hết mình với cái hiện tại để mà cái gì mà không cần thiết giữ lại trong lòng, bỏ. Đắc đạo là đắc ngay chỗ đó. Đắc đạo là gì? Là không tiếp tục phiền não nữa, mà phiền não là gì? Là không tiếp tục thích, không tiếp tục ghét. Vì toàn bộ thế giới này nó chỉ có sướng và khổ. Sướng khổ nó đi ra từ cái thích và ghét. Có được cái mình thích là sướng mà chịu đựng cái mình ghét là khổ. Chỉ bao nhiêu đó thôi. Thế giới chỉ có sướng và khổ. Mà sướng khổ nó đi ra từ cái thích ghét. Mà cái thích ghét nó đi ra từ tội phước quá khứ, tức là tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống. Do ba cái này cho nên mỗi người có cái thích ghét khác nhau.

Cho nên cái mà làm cho bà này cười thì lại làm cho tôi khóc. Cái làm cho bà này hạnh phúc thì là làm cho tôi đau khổ là vì cái thích của mình nó khác nhau đấy. Nhớ cái đó. Chứ thế giới nó là những giá trị rất là tương đối. Nó là những giá trị mặc định vốn không có thật. Nó không phải là những hằng số bất biến. Học đạo là học mấy cái đó. Chứ còn mà bắt chước người ta nói vẹt, nói kết mà nói là quá khứ là phủ nhận là sai. Cái gì nó có lợi phải giữ lại. Bởi vì quá khứ là gì ta? Là bài học. Nếu mà quá khứ có lợi nó là bài học hay và tương lai nó là đoạn đường hoạch định sắp tới. Làm sao mình phủ nhận được hai cái đó? Nhưng mà có vậy. Nghĩ về tương lai để mà bất thiện thì không nên. Nghĩ về quá khứ để mà bất thiện thì không nên. Nhớ nha

Cho nên bữa nay là bữa nay tôi gỡ từ từ. Ba cái vụ mà mình tu có nên nguyện hay không nè. Rồi đối với quá khứ mình phải làm sao nè. Rồi còn có nhiều cái câu mà mình hiểu lầm tưởng là hay.

4/ Đòi cha ăn mặn, đòi con khát nước, đòi cháu đi tiêu. Thí dụ như vậy. Cái đó là hiểu sai. Làm gì có vụ đó. Làm gì có vụ đòi cha ăn mặn rồi cái đòi con khát nước, đòi cháu đi tiêu, không cái đòi cháu đi tiêu tôi thêm, nhưng mà có nghe không? nó rất là vô lý, là cha làm cha chịu, con làm con chịu, nhưng mà có cái chuyện này thì có nè, cái này thì có nè, cha gian ác kiếm được nhiều tiền con biết rõ tiền đó là tiền gian ác mà con xài tiền đó một cách thích thú.

Trong kinh gọi là tùy hỷ với cái gian ác của cha. Có hiểu tôi đó không? Mình không có làm. Cha là buôn gian, bán lận, cần thiếu, cần thừa tùm lum hết. Mà lấy cái tiền đó về để mà nuôi mình cho mình hưởng thụ. Mình biết rất là rõ nhưng mà mình vẫn tận hưởng cái số tiền đó bằng tất cả sự thích thú và đồng tình. Hiểu tôi nói không? Thì như vậy đó là một cách gì? Cộng nghiệp. Có nghe chưa ta? Một.

Trường hợp hai. Trường hợp hai trước khi mà thằng Tèo nó làm con của ông ông Tư gian thương thì nó đã có một cái vốn liếng ác nghiệp và nó với ông có rất là nhiều cái điểm tương đồng trong quá khứ. Có biết cái chuyện đó không? Hai người có rất là nhiều điểm tương đồng cho nên bây giờ nó mới chun vô làm con của ông Tư gian thương. Mà đã là điểm tương đồng, đã là cộng nghiệp thì sao? Mai này ông với nó rất có thể có chung một cái kết thúc giống nhau. Mà kết thúc đó hoàn toàn không phải là do ông ăn mặn rồi nó khát nước, không phải, mà do có điểm tương đồng trong tiền kiếp bây giờ nó mới chun vô làm con ông để rồi bị... các vị biết trên thế giới có rất là nhiều gia tộc mà yếu thọ các vị có biết không? Như Việt Nam có dòng họ Ngô Đình là chết yếu hết. Bên Mỹ có dòng họ Kennedy. Rồi các vị biết gia đình của Lý Tử Long cũng là chết trẻ không và đặc biệt là đều là những người nổi tiếng, những người thành đạt và cũng chết trẻ và chết tào lao, chết lý do rất là ruồi bu. Thì cái đó mình tạm gọi đó là...không phải là đòi cha ăn mặn đòi con khát nước mà là do cộng nghiệp. Do cộng nghiệp tiền kiếp và giữa những cái người này trong gia tộc này nè, nó có những cái điểm tương đồng nào đó. Cho nên bây giờ nó mới gặp nhau nghe kịp không? và đã là cộng nghiệp, đã là điểm tương đồng thì khi nó gặp nhau cái chuyện mà nó có mà kết thúc giống nhau, bi thảm giống nhau thì cái chuyện bây giờ mới thấy nó bình thường nhưng mà làm ơn đừng có tưởng là cái đó là do thằng cha ác, thằng con là chịu không có chuyện đó, rất là vô lý, rất là vô lý bởi vì sao? bởi vì nếu mà nói rằng đòi cha ăn mặn đòi con khát nước như vậy thì đòi bố, ông bố hồi xưa ông ăn hiền ở lành rồi đòi con nó sung sướng hay sao? hiểu tôi nói không? tôi nè đá gà nè, cá độ, gái gú, chích hút, nghiện ngập. Rồi ông già tôi hồi xưa ông là một cái vị mà cư sĩ tu hành tinh tấn thì theo các vị tôi, tôi có khả năng ở tù không? vậy cái phước ông già tôi để đâu, thấy chưa? Rồi mai này tôi ngập ngập tôi háp háp thì cái chuyện tu hành của ông già tôi có giúp được gì cho tôi không? quý vị tin chứ tôi không tin.

Tôi không có tin, nó vô lý chỗ này. Một thằng thì làm ác như rươi, còn một thằng thì tu như thánh. Rồi bây giờ tự nhiên cái thằng mà tu ngon lành, phước báu chạy qua nó nuôi cái thằng mà trời ơi, quý vị tin được chuyện đó thì tôi cũng lạy quý vị luôn. Nghe kịp chưa? Cho nên có những cái câu mình nói theo lối mòn là đòi cha ăn mặn, đòi con khát nước, mình nghe mình thấy câu nói nó hay hoặc là gái hưởng phước cha mà trai hưởng phước mẹ là gì? Do là cộng nghiệp.

Do cộng nghiệp nó mới chun vô gia đình đó. Và trong tâm lý học nó có cái này, nó có hai cái thứ nó kêu là complex tức là phức cảm. Là sao? Thường nó kêu electra complex có nghĩa là con gái thường nó thường có khuynh hướng nó thích bố hơn mẹ và nam sinh đó thường thích cô giáo hơn là thầy giáo.

Cái nó gọi là electra complex. Còn cái trường hợp thứ hai là nó kêu Oedipus complex có nghĩa là con trai thường thích mẹ, con gái thường thích cha. Con trai thích mẹ nó kêu là Oedipus complex. Và nam sinh thường thích cô giáo, còn nữ sinh thường thích thầy giáo. Đừng nói chuyện bậy bạ. Cái chuyện đó là một cái một cái bản năng tâm lý rất là bình thường, rất là bình phàm. Nghe kịp không? Nhớ cái đó nha. Cho nên là khi mà mình thấy vô trong cùng một gia đình mà thường có những... thỉnh thoảng chứ phải luôn luôn thỉnh thoảng có những cái kết cục giống nhau. Mình tưởng là của cha mẹ để lại cho con, NO. Của ai nấy xài, của ai nấy hưởng, của ai nấy chịu. Nhớ nha. Rồi nhiều cái hiểu lầm tôi nói cho hết.

5/ Cái hiểu lầm nữa cho rằng có nhiều câu nghe rất là hay. Hạnh hiểu, Vu Lan hay có câu đó lắm. Hạnh hiểu là hạnh Phật. Có thấy câu đó không ta? Rồi cha mẹ là Phật tại tiền. Có nghe câu đó

không ta? Trời đất ơi mấy bà già Việt Nam mê mấy câu đó lắm. Hạnh phúc là hạnh phúc. Tôi nói không biết bao nhiêu lần hiểu đạo là con đường sanh thiên. Cái chuyện đó đúng. Kinh nói, kinh nói nếu không gặp Phật pháp mà sanh ra đời đó mà trọn hiểu với cha mẹ cũng là con đường sanh thiên. Nghe kịp không? Vì sao? Vì cha mẹ luôn luôn đối xử với mình bằng từ, bi, hỷ, xả. Và đương nhiên là cái từ, bi, hỷ, xả, nó ít mà thường là bằng cái tâm dính mắc, ái luyến nó nhiều. Nhưng mà dầu ít nhiều không cần biết nhưng mà cha mẹ là hai cái người mà thường xuyên có cái tâm từ bi với con. Còn ái luyến này dĩ nhiên nhiều hơn rồi đó. Ái luyến là phiền não nha, nhớ nha. Nhưng mà cha mẹ chỉ là khả kính đối với con của mình thôi, chứ mình không nên nói mình nâng lên thành cha mẹ là Phật tại tiền thì hơi quá đáng. Bởi vì Phật có vô lượng công đức. Trong đó cái từ bi của Phật chỉ là một phần triệu của cái đức độ Ngài thôi. Một phần triệu thôi. Cái đức độ của Phật mênh mông. Và có nhiều lần tôi nói Vu Lan nào tôi cũng nói là làm ơn đừng có nhắc tới chữ hiếu mà nên nhắc tới cái chữ tri ân. Vì người mà có lòng tri ân thì chắc chắn là đại hiếu. Nhưng người mà có hiếu chưa chắc là người có lòng tri ân. Bởi vì đại hiếu nhiều khi nó chỉ nhớ ơn cha mẹ nó mà đối với bạn bè, đối với người ơn nó coi như rác. Cho nên người có lòng tri ân thì cái người đó chắc chắn là có đại hiếu. Nhưng mà người mà có hiếu chưa chắc là người có lòng tri ân. Làm ơn nhớ.

Và ở bên Đài Loan cái sinh nhật của mình đó họ không kêu sinh nhật họ kêu là ngày mẫu thân nạn. Có nghĩa là cái ngày sinh nhật của mình là cái ngày mà mẹ mình phải mạo hiểm vượt cạn. Nghe kịp không? Xui mà gặp cái đứa mà nó đẻ ngược là khóc tiếng tiêu luôn. Nghe kịp không? Hoặc là có những trường hợp sanh con khó nhiều đứa phải sinh mổ.

Rồi có trường hợp là sinh xong là tiết nọc không sanh nữa. Rồi chưa kể ba cái vụ mà xuất huyết sản hậu sanh ra nó ra cho mây 8 lít là nước dền đỏ vô không kịp, thí dụ như vậy, thì sanh con nội mà cái màn mà gồng mà vận nội công mà tổng nó ra đó là không phải chuyện dễ mà nó đau kinh lắm.

Mình bị bón mình biết. Có một lần nữa tôi rời Việt Nam mà tôi lỡ ăn có 18 trái vú sữa mà tôi... bởi nhét vô vali nó dư ký, mà bỏ thì tiếc, mà coi như tôi về đến bên đó tôi nói trời ơi tôi ngồi tôi nhớ ơn đức của mẹ, tôi nói trời ơi mẹ ơi là mẹ, chỉ có 18 trái vú sữa mà con còn cỡ này, mà con ngày xưa đó, trong mấy anh em tôi là người mập nhất, hồi nhỏ nhà tôi có tên là bảy thùng phi, tôi là 3,8kg tại tôi ốm, chứ hồi nhỏ tôi mập ú mà sanh ra một cái thằng cỡ đó, là mẹ khổ muôn phần đấy, mà chưa kể là chữa trâu. Biết chữa trâu không? Chữa trâu là nó nằm hoài nó không chịu ra đó, còn chết nữa. Đấy, cho nên ngày Vu Lan niệm ân đức mẹ là mình niệm, mình cảm ơn mẹ đã mang nặng đẻ đau. Mẹ đã làm mọi thứ cho mình và mình biết ngày nào mẹ chưa bị lẩn, mẹ chưa bị lẩn thì ngày đó mẹ còn cưu mang mình. Tôi nhớ tôi đọc một câu này rất là buồn. Có một câu hỏi vì sao trẻ con tè dầm, ăn uống rơi vãi mà người ta cứ thương? Tại sao người già tè dầm, ăn uống vụn vãi mà người ta lại ghét? Thì câu trả lời bởi vì người già không còn mẹ. Tôi đọc cái đó, tôi già rồi đó, nhưng mà đọc tôi nghe nó..trẻ con tè dầm ăn uống tung tủy, vụn vãi mà vẫn được thương là vì trẻ con còn mẹ, người già cũng lập lại chừng đó nhưng mà không ai thương người già vì người già không còn mẹ, đó, mình không cần phải nói nhiều về mẹ mình chỉ tri ân thôi. Chỗ ứot mẹ nằm mà chỗ ráo con lăn, có biết cái đó không? Đó, là mẹ vĩ đại là vĩ đại chỗ đó. Nhưng mà cái tình của mẹ dành cho mình so làm sao so được cái đại bi của Phật cho mình được. Vì sao không so được? Vì sao? Là vì mẹ nghĩ mình là một phần xương da máu thịt của mẹ nó dễ hơn là Phật. Trong vô lượng kiếp luân hồi, Phật mọc mắt, Phật mổ bụng, bỏ thí cúng dường. Chỉ vì nghĩ đến cái chuyện tế độ cho những người hữu duyên. Các vị không có tin mà tôi tin chuyện đó. Mình, cái trái tim mình không đủ lớn để mình dung chứa muôn loài. Mình không hiểu được Phật đâu. Có những cái người họ sanh ra đời đó, cái lòng của họ, họ không có cam tâm, họ không có đành lòng mà để nhìn muôn loài đau khổ họ chịu không nổi. Còn mình thì sao? Chúng sanh nó chia làm 5 loại.

1/ Loại một chỉ biết có mình thôi.

2/ Loại hai là biết mấy đứa chung quanh mình.

3/ Loại ba là thương được mấy cái đứa không mắc mớ mình. Cỡ mình đây chắc thuộc loại ba. Tức là mình cũng biết, thấy người dung khổ mình cũng hơi sót, sót nhẹ nhẹ.

4/ Nhưng mà loại bốn là thương được bạn của kẻ thù.

5/ Và loại năm là thương được kẻ thù.

Thì muốn thành Phật là phải là loại 5 thương được kẻ thù. Có một kiếp đó Ngài bị người ta bắt, người ta đánh, đá, đánh đá nó leo lên chân Ngài nó giậm. Ngài nói nè, đừng có giậm như vậy gãy chân. Ngài không có giậm mà nó giậm hồi nó gãy, Ngài nói thấy chưa? Nói không tin. Không giậm là không. Không là không, đặc biệt như vậy đó.

Và có kiếp đó làm ông thì thuốc mà mát tay lắm, mát lắm cứ bóc ba cái thuốc nam lá xoài, lá mít gì đó về nó uống bệnh gì cũng hết, rồi nó kéo về nó đông đến mức mà nó là dựng lều, dựng rạp đây hết rồi Ngài mới cho người nhà mới để mấy chục, mấy trăm cái lu nước, rồi đem cơm, đem gạo cho nó luôn, chứ bây giờ nó đông quá mà nghèo không à, mà thuốc làm sao mà đi kiếm kịp. Cuối cùng cái Ngài nói thôi bây giờ ai rảnh thì đi hái giùm, ai còn khỏe đi hái giùm. Rồi ai mà siêng là vô xào, đi sậy, đi sao, đi bằm, đi cắt thuốc giùm. Còn mấy người bệnh, nói chung là Ngài nhờ được ai Ngài nhờ, còn không là Ngài cứ kêu thôi giờ cứ mức nước uống, nấu cơm ăn rồi tới phiên mình thì mình vô, chứ giờ vậy đó mà nó mức nước uống nó cũng hết bệnh. Nó ăn cái chén cơm của Ngài nó cũng hết bệnh hiểu không? Ngài tiền kiếp Ngài tu nhiều đó, rồi Ngài nguyện là đời sao sanh ra giúp được chúng sanh được bao nhiêu thì giúp, mà cái lời nguyện nó ứng vô cái kiếp này Ngài làm thầy thuốc đó, nó ăn cơm ở nhà Ngài nó cũng hết đến mức mấy đứa tới trễ hết cơm nó vét nồi đó nó ăn cũng hết, rồi nó mức nước ngoài lu nó uống cũng hết bệnh, rồi cái này mới ác bao nhiêu cây lá trong vườn của Ngài nó nó bẻ nó nhai nhai nó cũng hết, coi như lúc Ngài còn sống là nguyên cái khu vườn Ngài nó giống như là cái bãi chiến trường vậy đó. Cuối cùng một ngày kia Ngài già, Ngài chết mà trước khi Ngài chết, Ngài có nghĩ cái này hay nè. Tại sao người bệnh hoạn nhiều, thân bệnh đi ra từ tâm bệnh? Ta làm thầy thuốc 1000 kiếp cũng không chữa hết cái thân bệnh. Thôi thì ta làm Phật để mà chữa cái tâm bệnh thì chữa gốc chứ còn chữa ngọn là chữa hoài không hết. Nghe kịp không? Mà lúc đó Ngài đâu biết Phật là gì? Ngài nguyện là ta thành một cái người gì đó mà có thể chữa được tâm bệnh cho chúng sinh thì cái người đó chính là Phật đó chứ còn gì nữa.

Đấy và khi Ngài mất rồi đó, thì đâu còn ai nữa. Dân nó kéo tới nó hái trụi cái vườn cây rồi cái gì nữa? Cái chỗ thiêu của Ngài là nó lấy tro về nó pha nó uống cũng hết. Lấy tro hết rồi bắt đầu nó... cái đất mà chỗ thiêu, nó cạo cái đất đó, nó cạo riết thành cái giếng, mà cái giếng nó mức nước lên uống cũng hết bệnh nữa mà mình không biết bây giờ cái giếng nó nằm ở đâu, nghe kịp không? tức là thương chúng sanh đến cái mức như vậy đó quý vị. Cho nên người ta nói là.. người ta nói hơi xa ta là hạnh hiếu là hạnh Phật nghe thì hay đó nhưng mà thật ra hạnh hiếu chỉ là một phần triệu công đức của Phật thôi. Cũng giống như mình nói, cầm cái lá lên mình nói cái lá này là Vĩnh Long nè. Cái lá này đó là Bình Dương, là Lái Thêu. Bình Dương, Lái Thêu nó có cái vườn trái mà mình chỉ cầm có cái lá lên, mình nói đây là biểu tượng cho Bình Dương được không? Mình không thể nào cầm một trái chôm chôm mà nó đây là Vĩnh Long được, không được. Bởi Vĩnh Long nó còn nhiều cái cây trái khác, đằng này mình mê chôm chôm quá mình nói đây là Vĩnh Long, đây là linh hồn Vĩnh Long, đây là biểu tượng Vĩnh Long, đây là đại diện là tiêu biểu Vĩnh Long. Sai, thứ nhất đây là một trái thôi. Người ta có bao nhiêu trăm mẫu chôm chôm mà ngoài chôm chôm Vĩnh Long nó còn nhiều thứ khác nữa chứ đâu phải là chỉ có chôm chôm, nhớ ha.

Cho nên hạnh hiếu đúng là một phần của hạnh Phật. Phải thêm là một phần, rồi thêm nữa cha mẹ đó là mình nói là Phật của con thì nó hơi quá, là thứ nhất là đúng là cha mẹ thương con thiết, nhưng mà họ chỉ thương con của họ thôi, chứ họ đâu có thương hàng xóm, nghe kịp không? thí dụ như tôi là ăn cướp tôi gian ác nhưng mà tôi chỉ thương con tôi thôi, làm sao kêu tôi là Phật được, nghe kịp không, nhớ ha.

Rồi thì sáng hôm nay tôi đem ra một số cái vấn đề mà bà con hiểu lầm ấy để cho bà con nay mai mình rảnh rảnh thì mình moi ra một số cái hiểu lầm khác. Thì hồi đó giờ tôi giảng cho bà con nghe cái chuyện nên nhớ, còn sau này tôi sẽ giảng bà con nghe một số chuyện nên chỉnh sửa trong hiểu lầm của mình chứ làm Phật từ mấy chục năm mà mang tiếng là đi học đạo cho đã mà nói, ta nói trót quớt vậy đó, vậy mà cũng yên tâm là nghĩ mình nói đúng mà đành lòng, mà trong Kinh nói cái này mới ghê nè, cái người tà kiến là cái đại họa cho chúng sinh bởi vì nó đi nó gieo rắc có biết không? mình hiểu sai đó mình không chịu học đạo, phần mình sai thì thôi cũng đáng tội đi, nhưng mà cứ ai hỏi mình phun ra, mình phun toàn là độc dược, phun nọc không à, mà Phật tử thì không chịu học đạo mà cứ khoái đi tuyên truyền, cái đó thì nó hại dữ lắm. Cho nên người ta nói là tích cực mà cộng

dốt nát bằng phá hoại là chỗ đó. Nhớ nha. Cái này rất là quan trọng. Ok hết giờ rồi. Chúc các vị một ngày vui và tôi đi xuống tôi đi tắm.